Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (esimene koda)

10. mai 2016 *

Institutsiooniõigus — Euroopa kodanikualgatus — Ühtekuuluvuspoliitika — Rahvusvähemusega piirkonnad — Registreerimisest keeldumine — Ilmselge komisjoni pädevuse puudumine — Määruse (EL) nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punkt b ja lõige 3

Kohtuasjas T-529/13,

Balázs-Árpád Izsák, elukoht Târgu Mureş (Rumeenia),

Attila Dabis, elukoht Budapest (Ungari),

esindaja: alguses advokaat J. Tordáné dr. Petneházy, hiljem advokaat D. Sobor,

hagejad,

keda toetab:

Ungari, esindajad: M. Z. Fehér, G. Szima ja G. Koós,

menetlusse astuja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: alguses H. Krämer, K. Talabér-Ritz, A. Steiblytė ja M. P. Hetsch, hiljem K. Talabér-Ritz, K. Banks, H. Krämer ja B.-R. Killmann,

kostja,

keda toetavad

Kreeka Vabariik, esindaja: E.-M. Mamouna,

Rumeenia, esindajad: R. Radu, R. Haţieganu, D. Bulancea ja M. Bejenar,

Slovaki Vabariik, esindaja: B. Ricziová,

menetlusse astujad,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 25. juuli 2013. aasta otsus C(2013) 4975 final, millega jäeti rahuldamata hagejate kodanikualgatuse registreerimise taotlus,

* Kohtumenetluse keel: ungari.

ÜLDKOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president H. Kanninen, kohtunikud I. Pelikánová (ettekandja) ja E. Buttigieg,

kohtusekretär: ametnik S. Bukšek Tomac,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 15. detsembril 2015 toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

1 Hagejad Balázs-Árpád Izsák ja Attila Dabis koos viie teise isikuga esitasid 18. juunil 2013 Euroopa Komisjonile kodanikualgatuse ettepaneku (edaspidi „vaidlusalune ettepanek“) „Piirkondadevahelise võrdsuse tagamist ja piirkondade kultuuri säilitamist puudutav ühtekuuluvuspoliitika“ (*Cohesion policy for the equality of the regions and sustainability of the regional cultures*) vastavalt ELL artikli 11 lõikele 4 ja Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. veebruari 2011. aasta määrusele (EL) nr 211/2011 kodanikualgatuse kohta (ELT L 65, lk 1).

2 Komisjoni selleks otstarbeks loodud veebipõhisesse registrisse (edaspidi „register“) esitasid hagejad vastavalt määruse nr 211/2011 artikli 4 lõikele 1 sama määruse II lisas sätestatud minimaalse teabe (edaspidi „vajalik teave“), eelkõige vaidlusaluse ettepaneku sisu ja eesmärkide kohta kokkuvõtlikult.

3 Hagejate poolt vajaliku teabena esitatud informatsioonist ilmneb, et vaidlusaluse ettepanekuga soovitakse pöörata Euroopa Liidu ühtekuuluvuspoliitikaga erilist tähelepanu piirkondadele, mille etnilised, kultuurilised, religioossed või keelelised tunnused erinevad ümbritsevate piirkondade omadest. Nende piirkondade puhul – kaasa arvatud geograafilised piirkonnad, millel puuduvad halduspädevusega struktuurid – peab tagama, et ennetataks majandusarengu lõhet või mahajäämust võrreldes ümbritsevate piirkondadega, toetataks majandusarengut ning säilitataks ühtsed majandus-, sotsiaalsed ja territoriaalsed tingimused nii, et nende piirkondade tunnused jääksid samaks. Selleks peavad neil piirkondadel olema samasugused võimalused pääseda ligi erinevatele liidu fondidele ning neile peab tagama piirkondlike tunnuste säilitamise ja õige majandusarengu nii, et liidu areng saaks olla kestev ja säiliks liidu kultuuriline mitmekülgsus.

4 Lisaks vajalikule teabele esitasid hagejad vastavalt määruse nr 211/2011 II lisale veelgi üksikasjalikuma teabe vaidlusaluse ettepaneku sisu, eesmärkide ja tausta kohta (edaspidi „täiendav teave“).

5 Esiteks ilmneb täiendavast teabest, et hagejate ettekujutuses vastavad rahvusvähemusega piirkonnad neile piirkondadele ja geograafilistele aladele, millel ei ole tingimata alati halduspädevusega struktuure, kuid kus elavad ümbritsevate piirkondade inimestest etniliste, kultuuriliste, religioossete või keeleliste tunnuste poolest erinevad kogukonnad, kes on kohalikul tasandil enamuses või keda on märkimisväärsel hulgal, samas kui riigi tasandil on need kogukonnad vähemuses, ning kes on (rahvahääletusel) väljendanud oma tahet, et neil oleks vastavas liikmesriigis autonoomne staatus (edaspidi „rahvusvähemusega piirkonnad“). Hagejate sõnul on rahvusvähemusega piirkonnad need, kes hoiavad Euroopa iidseid kultuure ja keeli, ning on ühtlasi liidu ja palju laiemalt Euroopa kultuurilise ja keelelise mitmekesisuse allikad.

6 Teiseks nähtub täiendavast teabest, et kavandatav liidu õigusakt (edaspidi „kavandatav akt“) peaks eelkõige tagama piirkondade võrdsuse ja piirkondlike kultuuride säilimise, ennetades rahvusvähemusega piirkondade majandusarengu lõhet või mahajäämust võrreldes ümbritsevate

piirkondadega ning võimaldades säilitada majanduslikku, sotsiaalset ja territoriaalset ühtsust nii, et nende piirkondade tunnused jääksid samaks. Hagejate sõnul peab ELTL artiklites 174–178 reguleeritud ühtekuuluvuspoliitika, selleks et see vastaks ELL artiklites 2 ja 3 määratletud põhiväärtustele, aitama kaasa rahvusvähemusega piirkondadele eriomaste etniliste, kultuuriliste, usuliste või keeleliste tunnuste – mida ohustab Euroopa majandusintegratsioon – säilitamisele ning nende piirkondade majandusarengut mõjutavate puuduste ja diskrimineerimise kõrvaldamisele. Seega peab kavandatav akt andma rahvusvähemusega piirkondadele võimaluse pääseda liidu ühtekuuluvuspoliitika fondidele, ressurssidele ja programmidele ligi võrdselt käesoleval ajal toetuskõlblike piirkondadega, kes on loetletud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 26. mai 2003. aasta määruse (EÜ) nr 1059/2003, millega kehtestatakse ühine statistiliste territoriaalüksuste liigitus (NUTS) (EÜT L 154, lk 1; ELT eriväljaanne 14/01, lk 196), I lisas. Hagejad märgivad, et need tagatised võivad sisaldada niisuguste autonoomsete piirkondlike institutsioonide rajamist, kellel on piisavalt pädevust, et aidata rahvusvähemusega piirkondadel säilitada oma rahvuslikke, keelelisi ja kultuurilisi tunnuseid ning identiteeti.

7 Selleks peab kavandatav akt kõigepealt andma määratluse „rahvusvähemusega piirkond“, viidates esiteks rahvusvahelise õiguse teatavates instrumentides sisalduvatele mõistetele ja eesmärkidele, eelkõige määratlusele „rahvusvähemus“, mis sisaldub Euroopa Nõukogu Parlamentaarse Assamblee 1. veebruari 1993. aasta soovituses nr 1201 (1993) Euroopa inimõiguste konventsiooni lisaprotokolli kohta vähemuste õiguste suhtes; teiseks liikmesriikide ühistele põhiseaduslikele tavadele; kolmandaks Roomas 4. novembril 1950 alla kirjutatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni kohaldamist käsitlevale kohtupraktikale; neljandaks ELL artiklile 3 ja ELTL artiklile 167, ning viiendaks huvitatud kogukondade (rahvahääletusel) väljendatud tahtele, et neil oleks vastavas liikmesriigis autonoomne staatus. Seejärel peab kõnealune akt vastavalt eelnimetatud määratlusele loetlema nimeliselt liidus olemasolevad rahvusvähemusega piirkonnad, kes tuleb seejärel kanda ühisesse statistiliste territoriaalüksuste liigitusse (NUTS), mis sisaldub määruse nr 1059/2003 I lisas.

8 Peale selle, vältimaks, et riigi haldusasutused kasutavad liidu ühtekuuluvuspoliitika fonde, ressursse ja programme rahvusvähemuste suhtes vaenuliku poliitika rahastamiseks, peab kavandatav akt sisaldama teadet, et liikmesriigid on viivitamata kohustatud täitma oma kohustusi ja rahvusvahelisi kokkuleppeid rahvusvähemuste suhtes, ning juhul, kui liikmesriik rikub neid kokkuleppeid või ei järgi neid, võrdub see ELL artiklis 2 nimetatud väärtuste rikkumisega, mille puhul kohaldatakse ELL artiklis 7 kirjeldatud menetlust ning mis võib kaasa tuua selle, et Euroopa Liidu Nõukogu peatab asjaomase liikmesriigi teatavad aluslepingute kohaldamisest tulenevad õigused.

9 Komisjon tegi 25. juulil 2013 otsuse C(2013) 4975 final, milles ta keeldus vaidlusaluse ettepaneku registreerimisest (edaspidi „vaidlustatud otsus“) põhjendusega, et kõnealuses ettepanekus viidatud aluslepingute sätete ja kõigi muude võimalike õiguslike aluste põhjaliku hindamise alusel tuleb järeldada, et see ettepanek jääb ilmselgelt väljapoole komisjoni pädevust esitada aluslepingute rakendamiseks ettepanek liidu õigusakti vastuvõtmiseks.

Menetlus ja poolte nõuded

10 Hagejad esitasid käesoleva menetluse algatamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 27. septembril 2013.

11 Komisjon esitas 3. jaanuaril 2014 kostja vastuse.

12 Slovaki Vabariik esitas Üldkohtu kantseleisse 18. veebruaril 2014 saabunud dokumendiga taotluse astuda käesolevasse menetlusse komisjoni nõuete toetuseks.

13 Hagejad esitasid repliigi 21. veebruaril 2014.

14 Ungari esitas 3. märtsil 2014 Üldkohtu kantseleisse avalduse menetlusse astumiseks hagejate nõuete toetuseks.

15 Kreeka Vabariik ja Rumeenia palusid vastavalt 7. ja 12. märtsil 2014 Üldkohtu kantseleisse saabunud dokumentides luba astuda käesolevas kohtuasjas menetlusse komisjoni nõuete toetuseks.

16 Komisjon esitas vasturepliigi 7. aprillil 2014.

17 Pärast poolte seisukohtade läbivaatamist rahuldas Üldkohtu esimese koja president 12. mai 2014. aasta kohtumäärusega Slovaki Vabariigi, Ungari, Kreeka Vabariigi ja Rumeenia menetlusse astumise avaldused.

18 Ühelt poolt Slovaki Vabariik ja teiselt poolt Ungari ja Rumeenia esitasid oma menetlusse astuja seisukohad vastavalt 23. ja 25. juunil 2014. Kreeka Vabariik menetlusse astuja seisukohti ei esitanud.

19 Menetlusdokumentidega, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse vastavalt 18. ja 23. juunil ning 25. augustil 2014, esitasid Județul Covasna (Rumeenia Covasna piirkond), Bretagne réunie ja Obec Debrad' (Slovaki Debrad'i piirkond) avalduse käesolevas kohtuasjas hagejate nõuete toetuseks menetlusse astumiseks.

20 Pärast poolte seisukohtade läbivaatamist jättis Üldkohtu esimese koja president 18. mai 2015. aasta kohtumäärusega Județul Covasna, Bretagne réunie ja Obec Debrad'i menetlusse astumise avaldused rahuldamata.

21 Üldkohus otsustas ettekandja-kohtuniku ettepaneku põhjal avada menetluse suulise osa ning palus Üldkohtu kodukorra artikli 89 lõike 3 punktis b ette nähtud menetlust korraldavate meetmete raames pooltel esitada kirjalikult oma arvamus vaidluse mõne aspekti kohta. Pooled täitsid selle nõude ette nähtud tähtaja jooksul. Oma vastuses andsid hagejad teada, et loobuvad nõudest kohustada komisjoni registreerima vaidlusalust ettepanekut ja kohustada teda võtma kõiki nõutavaid õiguslikke meetmeid.

22 Poolte – välja arvatud Kreeka Vabariik, kelle esindajat kohtuistungil ei olnud – kohtukõned ja Üldkohtu suulistele küsimustele antud vastused kuulati ära 15. detsembri 2015. aasta kohtuistungil. Sellega seoses teatas komisjon Üldkohtule, et hagejad olid oma veebilehel avaldanud vaidlusaluse ettepaneku ja kostja käesolevas kohtuasjas esitatud vastuse ning vaatamata komisjoni nõuetele keeldusid hagejad selle eemaldamisest. Komisjon nõudis Üldkohtult, et ta arvestaks hagejate niisugust kuritarvitavat käitumist kohtukulude jaotamisel. Hagejad ei vaidlustanud komisjoni poolt etteheidetud asjaolusid, aga väitsid, et kuna puudub vastav keelav tekst, ei kujuta nende käitumine endast õiguse kuritarvitamist. Seega palusid nad Üldkohtul kohaldada üldiseid reegleid kohtukulude kohta.

23 Pärast nõuete muutmist (eespool punkt 21) paluvad hagejad, keda toetab Ungari, Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

24 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagi osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja ülejäänud osas põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejatelt ja Ungarilt.

25 Isegi kui Kreeka Vabariik ei ole formaalselt nõuet esitanud, tuleb asuda seisukohale, et komisjoni nõuete toetuseks menetlusse astujana toetab ta täielikult ja lihtsalt viimase nõudeid.

26 Slovaki Vabariik, kes on menetlusse astunud komisjoni nõuete toetuseks, palub Üldkohtul:

— jätta hagi osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja ülejäänud osas põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejatelt.

27 Rumeenia, kes on menetlusse astunud komisjoni nõuete toetuseks, toetab sisuliselt teda, nõudes hagi osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätmist ja ülejäänud osas põhjendamatuse tõttu rahuldamata jätmist.

Õiguslik käsitlus

Teatud etteheidete vastuvõetavus

28 Repliigis tuginevad hagejad, keda toetab Ungari, sisuliselt etteheidetele, mille kohaselt oli esiteks tegemist võimu kuritarvitamise ja hea halduse põhimõtte rikkumisega ning teiseks ELTL artikli 352 väära tõlgendamisega.

29 Kui Üldkohus palus kohtuvaidluse selle aspekti kohta (eespool punkt 21) esitada oma seisukoht, tugines komisjon – keda toetab Slovaki Vabariik – võimu kuritarvitamise ja hea halduse põhimõtte rikkumisega seotud etteheite vastuvõetamatusele, kuivõrd see väide esitati esimest korda alles repliigis ega vasta vastuvõetavuse tingimustele, mis on sätestatud Üldkohtu 2. mai 1991. aasta kodukorra artikli 44 lõike 1 punktis c koostoimes artikliga 48.

30 Etteheite puhul, mille kohaselt on tõlgendatud vääralt ELTL artiklit 352, leiab komisjon – keda toetavad Rumeenia ja Slovaki Vabariik –, et see tuleb samuti vastuvõetamatuse tõttu rahuldamata jätta, sest kõnealune etteheide esitati esimest korda alles repliigis.

31 Hagejad vaidlevad vastu väitele, et nad olevat kõnealused etteheited toonud välja alles vastusena komisjoni poolt kostja vastuses esitatud argumentidele, ning rõhutavad, et need etteheited üksnes täiendavad juba hagiavalduses sisaldunud etteheiteid.

32 Tuleb meenutada, et tulenevalt 2. mai 1991. aasta kodukorra artikli 44 lõike 1 punktist c koostoimes artikli 48 lõikega 2 ei või pärast hagiavalduse esitamist esitada uusi väiteid, kui need ei tugine faktilistele ja õiguslikele asjaoludele, mis on tulnud ilmsiks menetluse käigus. Siiski tuleb tunnistada vastuvõetavaks väide, millega täiendatakse otseselt või kaudselt varem hagiavalduses esitatud väidet ja millel on varem esitatud väitega otsene seos (vt kohtuotsus, 15.10.2008, Mote *vs.* parlament, T-345/05, EKL, EU:T:2008:440, punkt 85 ja seal viidatud kohtupraktika). Analoogne lahendus kehtib ka etteheite suhtes, mis esitatakse väite põhjendamiseks (vt kohtuotsus, 19.3.2013, In't Veld *vs.* komisjon, T-301/10, EKL, EU:T:2013:135, punkt 97 ja seal viidatud kohtupraktika).

33 Selleks et käsitada uut argumenti varasema väite või etteheite täiendusena, peab sel olema hagiavalduses esialgu esitatud väidete või etteheidetega piisavalt tihe seos, et neid saaks pidada kohtumenetluses oleva vaidluse loomuliku käigu osaks (vt selle kohta kohtuotsus, 26.11.2013, Groupe Gascogne *vs.* komisjon, C-58/12 P, EKL, EU:C:2013:770, punkt 31).

34 Käesolevas kohtuasjas on selge, et eespool punktis 28 nimetatud etteheited, mille kohaselt on võimu kuritarvitatud ja rikutud hea halduse põhimõtet ning tõlgendatud vääralt ELTL artiklit 352, ei sisaldunud hagiavalduses.

35 Samas kujutavad käesolevas kohtuasjas esitatud etteheited, mille kohaselt on võimu kuritarvitatud ja rikutud hea halduse põhimõtet, endast täiendusi hagiavalduses esitatud etteheidetele ning need tuginevad asjaoludele, mis toodi välja Üldkohtus toimunud menetluses. Esiteks on need etteheited otseselt seotud ainsa väitega, mis hagejad on sisuliselt oma hagiavalduses esitanud määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punkti b rikkumise kohta, leides, et vaidlusalune ettepanek ei jää ilmselgelt väljapoole komisjoni pädevust esitada aluslepingute rakendamiseks ettepanek liidu õigusakti vastuvõtmiseks. Arvestades komisjoni poolt kostja vastuses välja toodud teatud argumente, on kõnealustes etteheidetes kvalifitseeritud uuesti selle väite põhjendamiseks esitatud argumendid, millest nähtub, et vaidlustatud otsuse ainsaks põhjenduseks oli, et komisjon ei pidanud kehtivat liidu õigust arvestades asjakohaseks kasutada oma pädevust soovitud eesmärgil. Teiseks põhjendavad hagejad nende etteheidete esitamist teatavate Üldkohtu menetluses selgunud asjaoludega, nimelt argumentidega, mille komisjon tõi välja kostja vastuses ning mille kohaselt „liidu poliitikad ei või muutuda vähemuste vastu suunatud poliitikavahenditeks“ ja „NUTS-i nomenklatuuri koostamisel võeti liikmesriikide tasandil asjakohaselt arvesse rahvusvähemuste eripärasid“.

36 Seega on võimu kuritarvitamise ja hea halduse põhimõtte rikkumisega seotud etteheited vastuvõetavad.

37 Seevastu puudub etteheitel, mille kohaselt on tõlgendatud vääralt ELTL artiklit 352, otsene seos hagiavalduses sisaldunud etteheidetega. Peale selle ei tugine kõnealune etteheide asjaoludele, mis toodi välja Üldkohtus toimunud menetluses; seetõttu – olenemata komisjoni argumentidest kostja vastuses – oleks selle etteheite saanud esitada juba hagiavalduses. Vaidlustatud otsuses oli komisjon esitanud oma seisukoha, mille kohaselt ei saa kavandatud akti võtta vastu ühegi muu aluslepingute sätte alusel kui need, millele on vaidlusaluses ettepanekus viidatud – ja see hõlmab ka ELTL artikli 352.

38 Seega tuleb etteheide, mille kohaselt on tõlgendatud vääralt ELTL artiklit 352, vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata, ülejäänud osas tuleb tagasi lükata komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväited.

Sisulised küsimused

39 Hagejad on oma nõude, tühistada vaidlustatud otsus, põhjendamiseks esitanud sisuliselt ühe väite määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punkti b rikkumise kohta, leides, et vaidlusalune ettepanek ei jää ilmselgelt väljapoole komisjoni pädevust esitada aluslepingute rakendamiseks ettepanek liidu õigusakti vastuvõtmiseks. Võttes arvesse eespool punktis 38 tehtud järeldusi, tuleb asuda seisukohale, et see väide koosneb mitmest etteheitest: esiteks, et on vääralt tõlgendatud ELTL artikli 4 lõike 2 punkti c, ELTL artiklit 174 ja määruse nr 1059/2003 artikli 3 lõiget 5 koostoimes sama määruse põhjendusega 10; teiseks on vääralt tõlgendatud ELTL artiklit 167; kolmandaks on vääralt tõlgendatud ELTL artikli 19 lõiget 1; neljandaks on ekslikult võetud arvesse teavet, mida ei ole määruse nr 211/2011 artikli 4 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud; ja viiendaks on kuritarvitatud võimu ja rikutud hea halduse põhimõtet.

40 Käesoleval juhul tuleb alustada selle etteheite kontrollimisega, mille kohaselt on ekslikult võetud arvesse teavet, mida ei ole määruse nr 211/2011 artikli 4 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud.

Etteheide, mille kohaselt on ekslikult võetud arvesse teavet, mida ei ole määruse nr 211/2011 artikli 4 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud

41 Hagejad, keda toetab Ungari, leiavad, et komisjon tegi vea, kui ta võttis vaidlustatud otsuses arvesse täiendavat teavet (mis on määratletud eespool punktis 4).

42 Komisjon, keda toetavad Rumeenia ja Slovaki Vabariik, palub käesoleva etteheite tagasi lükata.

43 Kõnealuse etteheite alusel tõusetub küsimus, milline on teave, mille alusel võib komisjon otsustada, et kavandatud kodanikualgatuse registreerimise tingimused, mis on sätestatud määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b, ei ole täidetud.

44 Määruse nr 211/2011 artikkel 4 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Enne allakirjutanutelt toetusavalduste koguma hakkamist kavandatud kodanikualgatusele peavad korraldajad taotlema komisjonilt kõnealuse algatuse registreerimist, esitades II lisas sätestatud teabe, eelkõige kodanikualgatuse ettepaneku sisu ja eesmärkide kohta.

[…]

2. Komisjon registreerib kavandatud kodanikualgatuse kahe kuu jooksul alates II lisas sätestatud teabe saamisest ainuomase registreerimisnumbri all ja saadab kinnituse korraldajatele, kui on täidetud järgmised tingimused:

[…]

b) kavandatud kodanikualgatus ei jää ilmselgelt välja komisjoni volituste ulatusest, mille kohaselt komisjon on pädev esitama liidu õigusakti ettepaneku aluslepingute rakendamiseks;

[…]

3. Komisjon keeldub registreerimisest, kui üks või rohkem lõikes 2 kehtestatud tingimustest ei ole täidetud.

[…]“.

45 Määruse nr 211/2011 artiklis 4 on osutatud otsesõnu määruse II lisale, mille õiguslikku siduvust tuleb käsitada identsena määruse õigusliku siduvusega (vt selle kohta ja analoogia alusel kohtuotsus, 24.4.1996, Industrias Pesqueras Campos jt *vs.* komisjon, T-551/93 ja T-231/94–T-234/94, EKL, EU:T:1996:54, punkt 84).

46 Määruse nr 211/2011 II lisas „Kavandatud kodanikualgatuse registreerimiseks vajalik teave“ on ette nähtud järgmist:

„Kavandatud kodanikualgatuse registreerimiseks komisjoni veebipõhises registris esitatakse järgmine teave:

1. kavandatud kodanikualgatuse pealkiri (kuni 100 tähemärki);

2. kavandatud kodanikualgatuse sisu (kuni 200 tähemärki);

3. kavandatud kodanikualgatuse eesmärkide kirjeldus, mille suhtes kutsutakse komisjoni üles võtma meetmeid (kuni 500 tähemärki);

4. aluslepingute sätted, mida korraldajad kavandatava meetme võtmisel asjakohaseks peavad;

[…]

Algatuse korraldajad võivad esitada veelgi üksikasjalikumat teavet kavandatud kodanikualgatuse sisu, eesmärkide ja tausta kohta lisas. Soovi korral võivad nad esitada ka õigusakti eelnõu.“

47 Määruse nr 211/2011 artiklist 4 ja II lisast nähtub, et komisjon kontrollib talle korraldajate poolt edastatud teavet hindamaks, kas kavandatud kodanikualgatus vastab eelkõige selle määruse artikli 4 lõike 2 punktis b ette nähtud registreerimise tingimustele.

48 Vastupidi hagejate väidetele ei piirdu määruse nr 211/2011 „II lisas sätestatud tea[v]e“, millele on osundatud määruse artiklis 4, minimaalse teabega, mis sama lisa kohaselt peab olema esitatud registris.

49 Kavandatud kodanikualgatuse korraldajate õigusest esitada täiendavat teavet, näiteks liidu õigusakti eelnõu, mida on tunnustatud määruse nr 211/2011 II lisas, tuleneb omakorda komisjoni kohustus seda teavet – samamoodi nagu muud kõnealuse lisa kohaldamisel esitatud teavet – hinnata vastavalt hea halduse põhimõttele, millega on seotud pädeva institutsiooni kohustus hinnata hoolikalt ja erapooletult kõiki konkreetse juhtumi olulisi asjaolusid (vt kohtuotsused, 29.3.2012, komisjon *vs*. Eesti, C-505/09 P, EKL, EU:C:2012:179, punkt 95 ja seal viidatud kohtupraktika; ning 23.9.2009, Eesti *vs*. komisjon, T-263/07, EKL, EU:T:2009:351, punkt 99 ja seal viidatud kohtupraktika).

50 Olenemata küsimusest, kas registris esitatud vajalik teave on piisav, tuleb seega teha järeldus, et hindamaks, kas vaidlusalune ettepanek vastab määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b ette nähtud registreerimise tingimustele, peab komisjon analüüsima täiendavat teavet.

51 Seda järeldust ei sea kahtluse alla hagejate argumendid, milles nad sisuliselt väidavad, et komisjon ei pidanud vaidlustatud otsuses võtma arvesse täiendavat teavet, mille ülesanne oli üksnes näitlikustada aktide eelnõusid, mida komisjon võib vajaduse korral esitada, ilma et need oleksid kavandatud aktiga vastavuses.

52 Siinkohal on tähtis rõhutada, et komisjon leidis täiendavale teabele tuginedes vaidlustatud otsuses, et hagejad soovisid vaidlusaluse ettepanekuga esitada liidu õigusakti ettepaneku, mille eesmärk oli tagada piirkondade võrdsus ja piirkondlike kultuuride säilimine, mis nende arvates tähendab paratamatult esiteks selle tagamist, et liikmesriigid järgivad rahvusvahelisi kokkuleppeid rahvusvähemuste suhtes, ja teiseks, et „liidu ühtekuuluvuspoliitika [raames] pööratak erilist tähelepanu [rahvusvähemusega] piirkondadele“, ja et see akt sisaldaks „rahvusvähemusega piirkonna“ määratlust – mis võtab arvesse kriteeriume, mis sisalduvad vaidlusaluses ettepanekus osundatud rahvusvahelise õiguse vahendites, ja asjaomaste kogukondade poolt väljendatud tahet – ning loetleks nimeliselt üles vastavad piirkonnad.

53 Hagejad väidavad põhjendamatult, et meetmete kohta, mis ühtlasi olid välja toodud vaidlustatud otsuses, esitati teavet täiendava teabena, nagu vajaduse korral on võimalik esitada komisjonile pelgalt näiteid kavandatavatest meetmetest. Täiendavas teabes märkisid hagejad kõigepealt otsesõnu, et „seadusandluses tuleb [...] ette näha, et liikmesriigid on viivitamata kohustatud täitma rahvusvahelisi kokkuleppeid rahvusvähemuste suhtes“. Seejärel selgitasid hagejad, korrates nõuet, mille nad olid sõnastanud juba vajaliku teabena, et selleks, et saavutada vaidlusaluse ettepaneku eesmärgid, peab „[rahvusvähemusega piirkondadele] andma võrdse võimaluse pääseda ligi liidu struktuurifondidele ja muudele fondidele, [ühtekuuluvuspoliitika] ressurssidele ja programmidele, säilitama nende tunnused ning samuti peab olema tagatud nende piirkondade majandusareng“. Seejärel osutavad nad selgelt „[rahvusvähemusega piirkondade] mõistele, mis peab olema liidu aktis määratletud“ ning märgivad, et „lisaks [...] rahvusvähemusega piirkon[dade] määratlusele [peab komisjoni ettevalmistatav liidu akt nimetama nende nime lisas,] võttes arvesse kriteeriume, mis sisalduvad [täiendavas teabes] loetletud rahvusvahelise õiguse vahendites, ja asjaomaste kogukondade poolt väljendatud tahet“. Nendest eespool osundatud täiendava teabe lõikudest nähtub, et vaidlustatud otsuses komisjoni poolt arvesse võetud kavandatud meetmed olid hagejate poolt selgelt täiendava teabena esitatud meetmetena, mis peavad tingimata kavandatavas aktis sisalduma.

54 Seega võttis komisjon vaidlustatud otsuses kõnealuseid meetmeid põhjendatult arvesse hindamaks, kas vaidlusalune ettepanek vastab määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b ette nähtud registreerimise tingimustele.

55 Peale selle ei sea järeldust, milleni on jõutud eespool punktis 50, kahtluse alla poolte argumendid küsimuses, kas täiendava teabe arvesse võtmine vaidlustatud otsuses oli käesolevas asjas hagejate huvides või mitte.

56 Siinkohal tuleb rõhutada, et kavandatud kodanikualgatuse korraldajad peavad ise hindama, kas konkreetsel juhul on nende huvides kasutada oma õigust – mida on tunnustatud määruse nr 211/2011 II lisas – esitada täiendavat teavet nende ettepaneku sisu, eesmärkide ja tausta kohta, võttes arvesse komisjoni sellele vastavat kohustust neid analüüsida, selleks et hinnata eelkõige küsimust, kas kavandatud kodanikualgatus tuleb registreerida. Siiski, pärast seda, kui kavandatud kodanikualgatuse korraldajad on otsustanud kasutada oma õigust ja esitada täiendavat teavet, peab komisjon seda ka arvestama, ilma et ta võiks või tohiks küsida, kas täiendava teabe arvessevõtmine on korraldajate huvides või mitte.

57 Käesoleval juhul esitasid hagejad täiendava teabe komisjonile, kes peab seega seda hindama olenemata küsimusest, kas see oli hagejate huvides või mitte.

58 Kuna hagejate argumendid on täielikult ümber lükatud, tuleb etteheide, mille kohaselt on ekslikult võetud arvesse teavet, mida ei ole määruse nr 211/2011 artikli 4 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud, tagasi lükata.

Sissejuhatavad märkused hagejate esitatud muude etteheidete kohta

59 Kuna kõik teised hagejate etteheited on sisuliselt seotud määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punkti b rikkumisega (eespool punkt 39), tuleb meenutada, et ELL artikli 5 kohaselt reguleerib liidu pädevuse piire pädevuse andmise põhimõte; et ELL artikli 13 lõike 2 kohaselt tegutseb iga institutsioon talle aluslepingutega antud volituste piires; ja et selles kontekstis on määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b ette nähtud tingimus, mille kohaselt ei tohi kavandatud kodanikualgatus jääda ilmselgelt välja komisjoni volituste ulatusest, mille kohaselt komisjon on pädev esitama liidu õigusakti ettepaneku aluslepingute rakendamiseks.

60 Määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punkti b sõnastusest nähtub, et komisjon peab tegema tema käsutuses olevate asjaolude alusel esialgse analüüsi, et hinnata, kas kavandatud kodanikualgatus ei jää ilmselgelt välja komisjoni volituste ulatusest; seejärel on täpsustatud, et põhjalikuma analüüsi läbiviimine on ette nähtud kavandatud kodanikualgatuse registreerimisel. Viimaks on määruse nr 211/2011 artikli 10 lõike 1 punktis c sätestatud, et kui komisjon saab Euroopa kodanikualgatuse, esitab ta kolme kuu jooksul teatises oma õiguslikud ja poliitilised järeldused kodanikualgatuse kohta ja vajaduse korral koos põhjendustega meetme, mida ta kavatseb selle suhtes võtta või võtmata jätta.

61 Viimaks, selleks et teha kindlaks, kas komisjon on käesolevas asjas rakendanud nõuetekohaselt määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punkti b, tuleb kontrollida, kas komisjon – arvestades vaidlusalust ettepanekut – ei saanud tema käsutuses olevate asjaolude esialgset analüüsi läbi viies ilmselgelt teha ettepanekut liidu akti vastuvõtmiseks aluslepingute sätete alusel, ja eelkõige nende sätete, millele viitasid hagejad vaidlusaluses ettepanekus.

Etteheited, mille kohaselt on vääralt tõlgendatud ELTL artikli 4 lõike 2 punkti c, ELTL artiklit 174 ja määruse nr 1059/2003 artikli 3 lõiget 5 koostoimes sama määruse põhjendusega 10

62 Hagejad, keda toetab Ungari, väidavad, et komisjon on vaidlustatud otsuses teinud tõlgendamisvea, keeldudes tuvastamast, et ELTL artikli 4 lõike 2 punkt c, ELTL artikkel 174 ja määruse nr 1059/2003 artikli 3 lõige 5 (koostoimes sama määruse põhjendusega 10) võivad olla õiguslikuks aluseks, mis võimaldaks tal esitada vaidlusalusele ettepanekule vastava ettepaneku liidu õigusakti vastuvõtmiseks.

63 Komisjon, keda toetavad Rumeenia ja Slovaki Vabariik, palub need etteheited tagasi lükata.

64 Pärast seda, kui komisjon määratles vaidlustatud otsuses kavandatava akti sisu – nagu eespool punktis 52 osundatud –, leidis ta järgmist:

„Taotluse kohaselt on [teatavad meetmed] vajalikud selleks, et liidu ühtekuuluvuspoliitika raames pööraks erilist tähelepanu [rahvusvähemusega] piirkondadele. Samas piirduvad kõik [liidu] ühtekuuluvuspoliitikat reguleerivate [ELTL] artiklite 177 ja 178 alusel vastu võetud meetmed sellega, et täita ELTL artiklis 174 ette nähtud majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse tugevdamise eesmärki. Rahvusvähemuste tingimuste edendamist ei saa mõista nii, et sellega aidatakse ühtlustada eri regioonide arengutaset ning vähendada mahajäämust kõige ebasoodsamates piirkondades – nagu on sätestatud ELTL artikli 174 teises lõigus. Siinkohal on ELTL artikli 174 kolmandas lõigus, milles on ette nähtud kohustus pöörata „erilist tähelepanu“ asjaomastele regioonidele, sisalduv ebasoodsate tingimuste nimekiri ammendav. Järelikult ei saa ELTL artiklid 174, 176, 177 ja 178 olla kavandatava [...] akti vastuvõtmisel õiguslikuks aluseks.“

65 Lisaks, kui komisjon oli märkinud, et ta ei analüüsinud üksnes vaidlusaluses ettepanekus osundatud aluslepingute sätteid, vaid ka „kõiki muid võimalikke õiguslikke aluseid“, jõudis ta järgmisele järeldusele:

„Aluslepingutes [ei ole] õiguslikku alust, mis võimaldaks teha ettepanekut niisuguse sisuga õigusaktiks, nagu seda on [vaidlusaluse ettepaneku korraldajad] kavanda[n]ud.“

66 Esmalt tuleb meenutada, et liidu õigusakti õigusliku aluse valik peab põhinema objektiivsetel asjaoludel, mis on kohtulikult kontrollitavad ja mille hulka kuuluvad eelkõige selle õigusakti eesmärk ja sisu (vt kohtuotsused, 11.6.2014, komisjon *vs.* nõukogu, C-377/12, EKL, EU:C:2014:1903, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika; ning 18.12.2014, Ühendkuningriik *vs.* nõukogu, C-81/13, EKL, EU:C:2014:2449, punkt 35 ja seal viidatud kohtupraktika).

67 Kõnealustest etteheidetest tuleneb küsimus, kas kavandatud akti – arvestades eelkõige selle eesmärki ja sisu – oleks olnud võimalik võtta vastu hagejate poolt vaidlusaluses ettepanekus viidatud liidu ühtekuuluvuspoliitikat reguleerivate sätete alusel.

68 ELL artiklis 3 on muude liidu eesmärkide seas nimetatud majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse edendamist. Ühtekuuluvus kuulub ELTL artikli 4 lõikes 2 loetletud EL-i ja liikmesriikide jagatud pädevuste hulka. Nagu komisjon on õigesti täheldanud, sisaldub õiguslik alus, mis võimaldab võtta vastu liidu õigusakte majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse kohta liidu meetmete ühendamiseks ja edasiarendamiseks majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse valdkonnas, eelkõige struktuurifondide loomiseks, EL toimimise lepingu kolmanda osa XVIII jao sätetes, nimelt ELTL artiklites 174–178. Samuti tuleneb see EL lepingu ja EL toimimise lepingu protokollist (nr 28) majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse kohta.

69 ELTL artiklite 174–178 koostoimes analüüsist ilmneb, et liidu seadusandjal on pädevus võtta meetmeid, et edendada liidu igakülgset harmoonilist arengut, ning eelkõige ühtlustada eri regioonide arengutaset ja vähendada mahajäämust kõige ebasoodsamates piirkondades, pöörates erilist tähelepanu maapiirkondadele, tööstuslikust üleminekust mõjutatud piirkondadele ja regioonidele, kus valitsevad rasked ja püsivad ebasoodsad looduslikud või demograafilised tingimused, näiteks väga väikese rahvastikutihedusega põhjapoolseimad piirkonnad, saared, piiriülesed ja mäestikualad.

70 ELL artikli 4 lõike 2 kohaselt, milles on eelkõige sätestatud, et liit austab liikmesriikide võrdsust aluslepingute ees ning nende rahvuslikku identiteeti, mis on omane nende poliitilistele ja põhiseaduslikele põhistruktuuridele, sealhulgas piirkondlikule ja kohalikule omavalitsusele, tuleb mõistet „piirkond“ ELTL artiklite 174–178 tähenduses määratleda kehtivat poliitilist, halduslikku ja institutsioonilist olukorda austades. Samas erinevad liikmesriikide haldusüksused üksteisest märkimisväärselt, seda nii demograafiliselt, geograafiliselt kui ka oma pädevuse poolest. Liidu õigusaktide vastuvõtmise eelduseks ühtekuuluvuspoliitika valdkonnas on aga see, et liidu seadusandja

käsutuses oleksid iga niisuguse haldusüksuse arengutaseme kohta võrreldavad andmed. Nagu nähtub määruse nr 1059/2003 põhjendusest 9, kehtestati selle määrusega ühine statistiliste territoriaalüksuste liigitus (NUTS), mis võimaldab „territoriaalüksusi“ või „NUTS-i piirkondi“ – mille tasand hierarhias sõltub rahvaarvust üksuses – määratledes muuta statistikat liikmesriikide erinevate haldusüksuste arengutaseme kohta võrreldavaks, ja mille alusel seega toimub liidu ühtekuuluvuspoliitika rakendamine.

71 Asjaolude toimumise ajal kehtinud redaktsioonis oli määruse nr 1059/2003 artiklis 3, milles on kehtestatud kriteeriumid statistiliste territoriaalüksuste klassifitseerimiseks, ette nähtud järgmist:

„1. Territoriaalüksuste kindlaksmääramisel on esimeseks aluseks liikmesriikides olemasolevad haldusüksused.

Seejuures tähendab „haldusüksus“ geograafilist ala koos haldusasutusega, kes on pädev tegema halduse- või poliitilisi otsuseid kõnealuse ala kohta liikmesriigi õiguslikus ja institutsioonilises raamistikus.

2. Liikmesriigi haldusüksuste rühmad liigitatakse NUTS-i tasandite järgi rühma keskmise rahvaarvu põhjal, kasutades järgmisi piirmäärasid:

[…]

Kui kogu liikmesriigi rahvaarv jääb NUTS-i teatava tasandi alammäärast allapoole, on kogu liikmesriik NUTS-i kohane selle tasandi territoriaalüksus.

3. Käesoleva määruse kohaldamisel koosneb territoriaalüksuse rahvaarv nendest isikutest, kelle alaline elukoht on kõnealusel territooriumil.

4. Olemasolevad haldusüksused, mida NUTS-is kasutatakse, on sätestatud II lisas. Meetmed, mille eesmärk on muuta käesoleva määruse vähem olulisi sätteid ja kohandada II lisa, võetakse vastu vastavalt artikli 7 lõikes 2 osutatud kontrolliga regulatiivmenetlusele.

5. Kui NUTS-i teatava tasandi puhul ei ole liikmesriigis lõikes 2 osutatud piirmäärade kohaselt sobiva suurusega haldusüksust, moodustatakse see NUTS-i tasand sobiva arvu olemasolevate väiksemate külgnevate haldusüksuste ühendamise teel. Sellisel ühendamisel võetakse arvesse selliseid asjakohaseid tegureid nagu geograafilised, sotsiaal-majanduslikud, ajaloolised, kultuurilised või keskkonnaolud.

Saadud ühendatud üksusi nimetatakse edaspidi „mittehalduslikeks üksusteks“. Liikmesriigi mittehalduslike üksuste suurus NUTS-i teatava tasandi puhul peab jääma lõikes 2 osutatud rahvaarvu piirmäärade raamesse.

Teatavate mittehalduslike üksuste suhtes võidakse siiski teha erandeid nendest piirmääradest eriliste geograafiliste, sotsiaal-majanduslike, ajalooliste, kultuurilise või keskkonnaolude tõttu, eeskätt saarte ja äärepoolseimate alade puhul. Need meetmed, mille eesmärk on muuta käesoleva määruse vähem olulisi sätteid, täiendades seda, võetakse vastu vastavalt artikli 7 lõikes 2 osutatud kontrolliga regulatiivmenetlusele.“

72 Pidades silmas eespool punktides 68–71 esitatud õiguslikku raamistikku, on komisjon vaidlustatud otsuses õigusega jõudnud järeldusele, et „ELTL artiklid 174, 176, 177 ja 178 [ei saa] olla kavandatava [...] akti vastuvõtmisel õiguslikuks aluseks.“

73 Vaidlusalusest ettepanekust, mida on kirjeldatud eespool punktides 3 ja 5–8, nähtub, et kavandatava akti alusel peab olema võimalik hõlmata rahvusvähemusega piirkondi mõistega „piirkond“ ELTL artiklite 174–178 tähenduses, nii et neile pööratakse liidu ühtekuuluvuspoliitika raames erilist tähelepanu selleks, et nende piirkondade etnilised, kultuurilised, religioossed või keelelised tunnused

säiliksid. Kavandatava aktiga tuleb nõuda, et liikmesriigid täidaksid oma kohustusi vähemusrahvuste suhtes, sealhulgas liidu ühtekuuluvuspoliitikat teostades; selle aktiga tuleb määratleda „rahvusvähemusega piirkonna“ enda mõiste, mis on ühtlasi „piirkond“ ELTL artiklite 174–178 tähenduses; ning loetleda nimeliselt rahvusvähemusega piirkonnad, kellele pööratak liidu ühtekuuluvuspoliitika raames erilist tähelepanu selleks, et nende eriomased tunnused säiliksid.

74 Vaidlusalusest ettepanekust nähtub ka, et rahvusvähemusega piirkonnad tuleb määratleda autonoomsete kriteeriumide alusel ja seega sõltumatult liikmesriikides olemasolevatest haldusüksustest. Vaidlusaluses ettepanekus on tõepoolest märgitud, et „kõik mõiste [„rahvusvähemusega piirkonnad“] olulised osised, mis tuleb määratleda liidu õigusaktis, on juba olemas paljude liikmesriikide poolt vastu võetud arvukates rahvusvahelise õiguse vahendites“ ja osutatud siinkohal „rahvuslike, etniliste, kultuuriliste, religioossete ja keeleliste tunnustega piirkondadele, kes erinevad neid ümbritsevatest piirkondadest.“ Nii määratletud piirkonnad hõlmavad vaidlusaluse ettepaneku kohaselt ka „ilma halduspädevuseta geograafilisi piirkondi“. Järelikult peab vaidlusaluse ettepaneku kohaselt võtma NUTS-iga kooskõlas moodustatud piirkondade loomiseks arvesse keelelisi, etnilisi ja kultuurilisi piire, samuti piirkonna rahvastikust enamuse moodustavate põliskogukondade tahet, mida väljendatakse eelneva rahvahääletuse teel, ning „tagatisi, [mis tulenevad kavandatavast aktist] kooskõlas [Euroopa Parlamendi] resolutsiooniga [vähemuste kaitse ja diskrimineerimisvastase poliitika kohta laienenud Euroopas] ja asjaomaste kogukondade tahtega, mis võib seisneda niisuguste autonoomsete piirkondlike institutsioonide rajamises, kellel on piisavalt pädevust, et aidata [rahvusvähemusega piirkondadel] säilitada oma rahvuslikke, keelelisi ja kultuurilisi tunnuseid ning identiteeti“. Seega nähtub vaidlusalusest ettepanekust, et kavandatava akti alusel peab uuesti määratlema mõiste „piirkond“ ELTL artiklite 174–178 tähenduses, andes rahvusvähemusega piirkondadele tegeliku staatuse ja seda olenemata vastavates liikmesriikides kehtivast poliitilisest, halduslikust ja institutsioonilisest olukorrast.

75 Nagu on aga märgitud eespool punktis 70 – ja vastavalt ELL artikli 4 lõikele 2 –, tuleb ühtekuuluvuspoliitika raames austada liikmesriikidele omast poliitilist, halduslikku ja institutsioonilist olukorda. Niisiis, et tagada piirkondlike statistiliste andmete võrreldavus, on määruse nr 1059/2003 artikli 3 lõikes 5 ette nähtud, et võetakse arvesse selliseid tegureid nagu geograafilised, sotsiaal-majanduslikud, ajaloolised, kultuurilised või keskkonnaolud, ning ainult selleks ühendatakse piisava rahvaarvuga mittehalduslikus üksuses asjaomaste liikmesriikide olemasolevad haldusüksused ja seda üksnes eesmärgiga tagada nende erinevate haldusüksuste arengutaset käsitleva statistika võrreldavus. Kuigi selles sättes on ette nähtud, et nendest piirmääradest võidakse siiski teha erandeid eriliste geograafiliste, sotsiaal-majanduslike, ajalooliste, kultuurilise või keskkonnaolude tõttu, kehtib see vaid teatavate mittehalduslike üksuste suhtes, mis on ise vastavates liikmesriikides olemasolevate haldusüksuste ühendamisel saadud üksnes statistilistel eesmärkidel ja nii, et see ei saa mingilgi viisil muuta vastavate liikmesriikide poliitilist, halduslikku ja institutsioonilist olukorda.

76 Seetõttu ei saa liidu seadusandja ELL artikli 4 lõiget 2 rikkumata võtta vastu akti, milles sarnaselt kavandatud aktile oleks määratletud autonoomsete kriteeriumide alusel – ja seega olenemata vastavates liikmesriikides kehtivast poliitilisest, halduslikust ja institutsioonilisest olukorrast – rahvusvähemusega piirkonnad, kellele pööratak liidu ühtekuuluvuspoliitika raames erilist tähelepanu.

77 Igal juhul isegi eeldades, et rahvusvähemusega piirkonnad võivad vastata asjaomastes liikmesriikides olemasolevatele haldusüksustele või nende üksuste ühendamisel saadud üksustele, tuleb märkida, et nende piirkondade eriomaste etniliste, kultuuriliste, religioossete või keeleliste tunnuste säilitamine ei ole eesmärk, mis saab õigustada liidu õigusakti vastuvõtmist ELTL artiklite 174, 176, 177 ja 178 alusel.

78 Viimati nimetatud sätted annavad liidu seadusandjale pädevuse võtta meetmeid, et edendada liidu igakülgset harmoonilist arengut, ning eelkõige ühtlustada eri regioonide arengutaset ja vähendada mahajäämust kõige ebasoodsamates piirkondades, pöörates erilist tähelepanu maapiirkondadele,

tööstuslikust üleminekust mõjutatud piirkondadele ja regioonidele, kus valitsevad rasked ja püsivad ebasoodsad looduslikud või demograafilised tingimused, näiteks väga väikese rahvastikutihedusega põhjapoolseimad piirkonnad, saared, piiriülesed ja mäestikualad.

79 Hagejad väidavad sisuliselt, et esiteks ei edenda Euroopa lõimumine ja eelkõige liidu ühtekuuluvuspoliitika rakendamine tegelikult liidu igakülgset harmoonilist arengut, sest need ohustavad rahvusvähemusega piirkondade eriomaseid tunnuseid, mis kipuvad seetõttu „kahanema“, ja teiseks on rahvusvähemusega piirkondadel rasked ja püsivad demograafiliselt ebasoodsad tingimused, mis on riigisiseselt seotud nende rahvaarvu olemisega vähemuses ja see omakorda mõjutab nende piirkondade majanduslikku arengut võrreldes ümbritsevate piirkondadega.

80 Siiski – nagu komisjon õigusega leidis – põhinevad hagejate argumendid selles küsimuses väidetel, mille toetamiseks, või täpsemalt tõendamiseks, ei ole midagi esitatud.

81 Esiteks ei ole hagejad tõendanud, et liidu ühtekuuluvuspoliitika rakendamine nii liidu kui ka liikmesriikide poolt ohustaks rahvusvähemusega piirkondade eriomaseid tunnuseid.

82 ELL artikli 2 kohaselt rajaneb liit inimõiguste, kaasa arvatud vähemuste hulka kuuluvate isikute õiguste austamisel. Lisaks on Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 21 lõikes 1 keelatud igasugune diskrimineerimine, sealhulgas diskrimineerimine rahvusvähemusse kuulumise tõttu. ELL artikli 6 lõikes 1 on aga sätestatud, et liit tunnustab põhiõiguste hartas sätestatud õigusi, vabadusi ja põhimõtteid, millel on aluslepingutega võrreldes samaväärne õigusjõud; ning põhiõiguste harta artikli 51 lõikes 1 on täpsustatud, et harta sätted on subsidiaarsuse põhimõtet arvesse võttes ette nähtud liidu institutsioonidele, organitele ja asutustele ning liikmesriikidele üksnes liidu õiguse kohaldamise korral. Sellest tuleneb, et teostades oma jagatud pädevust majandusliku, sotsiaalse ja territoriaalse ühtekuuluvuse valdkonnas ei tohi liit ja liikmesriigid diskrimineerida isikuid ja rahvaid rahvusvähemusse kuulumise tõttu.

83 Pealegi tuleb rõhutada, et vaidlusaluse ettepaneku eesmärk ei ole võidelda diskrimineerimisega, mille ohvrid on vähemusrahvusega piirkondades elavad isikud või rühmad oma kuuluvuse tõttu vähemuse hulka, vaid ennetada majandusarengu lõhet või mahajäämust võrreldes ümbritsevate piirkondadega raskuste tõttu, mis neil isikutel on tulenevalt nende eriomastest etnilistest, kultuurilistest, religioossetest või keelelistest tunnustest. Hagiavalduse punktis 5 tunnistavad hagejad ka ise, et vaidlusaluse ettepaneku „eesmärk“ ei ole „takistada diskrimineerimist“, isegi kui nad möönavad, et kavandataval aktil võib olla selline „mõju“.

84 Vastupidi hagejate väidetule ei saa komisjon liidu ühtekuuluvuspoliitika raames teha niisiis sellist ettepanekut liidu õigusakti vastuvõtmiseks, mille eesmärk ja sisu vastavad kavandatud aktile, ei ELL artikli 2, põhiõiguste harta artikli 21 lõike 1 ega muu liidu õigusnormi alusel, mille eesmärk on võidelda diskrimineerimisega, eelkõige kuuluvuse tõttu rahvusvähemuse hulka.

85 Teiseks ei ole hagejad tõendanud, et rahvusvähemusega piirkondadele eriomaseid etnilisi, kultuurilisi, religioosseid või keelelisi tunnuseid saaks käsitada raske ja püsiva ebasoodsa demograafilise tingimusena ELTL artikli 174 kolmanda lõigu tähenduses.

86 Siinkohal tuleb märkida, et kuigi ELTL artikli 174 kolmandas lõigus on tõdetud, et ehkki väga väikese rahvastikutihedusega põhjapoolseimates piirkondades, saartel, piiriülestel ja mäestikualadel valitsevad ebasoodsad looduslikud või demograafilised tingimused – mis on vastavuses asukohaga saartel, piiriülese iseloomuga, keerulise maastikuga, isoleeritusega, väikese või väga väikese rahvastikutihedusega –, ei ole seal mainitud piirkondi, mille etnilised, kultuurilised, religioossed või keelelised tunnused erinevad ümbritsevate piirkondade omadest. Hagejate viidatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 17. detsembri 2013. aasta määruse (EL) nr 1303/2013, millega kehtestatakse ühissätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi, Ühtekuuluvusfondi, Euroopa Maaelu Arengu Euroopa Põllumajandusfondi ning Euroopa Merendus- ja Kalandusfondi kohta,

nähakse ette üldsätted Euroopa Regionaalarengu Fondi, Euroopa Sotsiaalfondi, Ühtekuuluvusfondi ja Euroopa Merendus- ja Kalandusfondi kohta ning tunnistatakse kehtetuks nõukogu määrus (EÜ) nr 1083/2006 (ELT L 347, lk 320), artikli 121 lõige 4 ei laienda selles kontekstis ELTL artikli 174 kohaldamisala, sest selles on samuti silmas peetud saari, mägipiirkondi, hõredalt asustatud ja eriti hõredalt asustatud alasid ning äärepoolseimaid piirkondi. Samuti ei saa artikli 121 lõike 4 alusel järeldada, et mõiste „rasked ja püsivad ebasoodsad demograafilised tingimused“ ELTL artikli 174 kolmanda lõigu tähenduses võiks sisaldada rahvusvähemusega piirkondadele eriomaseid etnilisi, kultuurilisi, religioosseid või keelelisi tunnuseid.

87 Isegi eeldades, et neid tunnuseid võiks analüüsida kui asjaomastele piirkondadele iseloomulikke demograafilisi andmeid, ei ole tõendatud, et need kujutaks kõnealuste regioonide majandusliku arengu jaoks süstemaatiliselt ebasoodsamat olukorda võrreldes ümbritsevate piirkondadega. Kindlasti võivad eelkõige keelelised erinevused nende ja ümbritsevate piirkondade vahel olla teatavate tehingutega seotud lisakulude või töölesaamisega seotud takistuste allikaks – nagu hagejad väidavad. Samas on õigus komisjonil, täheldades, et neile piirkondadele eriomased tunnused võivad anda neile ka teatavaid võrreldavaid eeliseid nagu huvitavus turistidele või mitmekeelsus.

88 Niisugused liidu õigusaktid nagu komisjoni 24. juuli 2003. aasta teatis nõukogule, Euroopa Parlamendile, Euroopa Majandus- ja Sotsiaalkomiteele ja Regioonide Komiteele „Keeleõppe ja keelelise mitmekesisuse edendamine 2004–2006“ (KOM(2003) 449 (lõplik)) piirkondlike ja vähemuskeelte edendamiseks, ei lähtu seisukohast, et need keeled kujutavad endast selle keele rääkimispiirkonnas ebasoodsamat tingimust majandusarengule, vaid tõdemusest, et need keeled on osa liidu keelelisest mitmekesisusest ja mitmekeelsusest, mida peetakse eeliseks.

89 Et hagejad ei ole esitanud ühtegi tõendit, puudub ka alus eeldada, et rahvusvähemusega piirkondade eriomased etnilised, kultuurilised, religioossed või keelelised tunnused mõjutaksid süstemaatiliselt ebasoodsalt nende piirkondade majandusarengut võrreldes ümbritsevate piirkondadega, nii et neid tunnuseid saaks käsitada „raskete ja püsivate ebasoodsate demograafiliste tingimustena“ ELTL artikli 174 kolmanda lõigu tähenduses.

90 Eeltoodud põhjustel tuleb täielikult tagasi lükata etteheited, mille kohaselt on vääralt tõlgendatud ELTL artikli 4 lõike 2 punkti c, ELTL artiklit 174 ja määruse nr 1059/2003 artikli 3 lõiget 5 koostoimes sama määruse põhjendusega 10.

Etteheide, mille kohaselt on ELTL artiklit 167 vääralt tõlgendatud

91 Hagejad, keda toetab Ungari, leiavad, et komisjon tõlgendas vaidlustatud otsuses vääralt ELTL artiklit 167, kui ta asus seisukohale, et vaidlusalune ettepanek jääb ilmselgelt väljapoole komisjoni pädevust esitada selles artiklis silmas peetud kulutuuripoliitika rakendamiseks ettepanek liidu õigusakti vastuvõtmiseks.

92 Komisjon, keda toetavad Rumeenia ja Slovaki Vabariik, palub käesoleva etteheite tagasi lükata.

93 Pärast seda, kui komisjon määratles vaidlustatud otsuses kavandatava akti sisu – nagu osundatud eespool punktis 52 –, leidis ta järgmist:

„ELTL artikkel [...] 167 [...] ei saa samuti kujutada kavandatava õigusakti õiguslikku alust, kuna see [...] ei aita saavutada ühtegi eesmärki, mida selles sättes [....] ette nähtud poliitikaga taotletakse [....].“

94 Käesolevast etteheitest tuleneb küsimus, kas kavandatud akt – arvestades selle eesmärki ja sisu – oleks pidanud aitama saavutada ühte ELTL artiklis 167 osundatud liidu kultuuripoliitika eesmärki.

95 Siinkohal tuleb meenutada, et vastavalt põhiõiguste harta artiklile 22 ja ELL artikli 3 lõike 3 neljandale lõigule austab liit oma rikkalikku kultuurilist ja keelelist mitmekesisust ning tagab Euroopa kultuuripärandi kaitse ja arendamise.

96 ELTL artikli 6 punktis c on kultuurivaldkonda nimetatud valdkondade seas, milles liit on pädev võtma meetmeid liikmesriikide meetmete toetamiseks, koordineerimiseks või täiendamiseks. Ühtlasi nähtub ELTL artikli 2 lõike 5 esimest lõigust, et see liidu pädevus ei asenda liikmesriikide pädevust neis valdkondades ning on viimaste suhtes subsidiaarne.

97 ELTL artiklis 167 on sätestatud:

„1. Liit aitab kaasa liikmesriikide kultuuri õitsengule, ühtlasi respekteerides nende rahvuslikku ja regionaalset mitmekesisust ning samal ajal rõhutades ühist kultuuripärandit.

2. Liidu meetmetega püütakse ergutada liikmesriikidevahelist koostööd ning vajaduse korral toetada ja täiendada nende tegevust järgmistel aladel:

— Euroopa rahvaste kultuuri ja ajaloo alaste teadmiste täiendamine ja levitamine;

— üleeuroopalise tähtsusega kultuuripärandi säilitamine ja kaitsmine;

— mitteäriline kultuurivahetus;

— kunsti- ja kirjandusloomine, kaasa arvatud audiovisuaalne sektor.

3. Liit ja liikmesriigid edendavad kultuuri valdkonnas koostööd kolmandate riikide ja pädevate rahvusvaheliste organisatsioonidega, eriti Euroopa Nõukoguga.

4. Aluslepingute teiste sätete kohaselt tegutsedes võtab liit arvesse erinevaid kultuuriaspekte eriti selleks, et respekteerida ja edendada oma kultuuride mitmekesisust.

5. Selleks et aidata kaasa käesolevas artiklis märgitud eesmärkide saavutamisele:

— võtavad Euroopa Parlament ja nõukogu seadusandliku tavamenetluse kohaselt ja pärast konsulteerimist regioonide komiteega vastu stimuleerivaid meetmeid, välja arvatud igasugune liikmesriikide õigusnormide ühtlustamine;

— võtab nõukogu komisjoni ettepaneku põhjal vastu soovitusi.“

98 ELTL artiklist 167 ja täpsemalt lõigetest 2 ja 5 ilmneb, et liidu kultuuripoliitika raames ja selleks, et aidata kaasa liikmesriikide kultuuri õitsengule, ühtlasi respekteerides nende rahvuslikku ja regionaalset mitmekesisust ning samal ajal rõhutades ühist kultuuripärandit, on liidule antud pädevus võtta ergutusmeetmeid, välja arvatud igasugune liikmesriikide õigusnormide ühtlustamine, või soovitusi konkreetsete eesmärkide täitmiseks, milleks on esiteks Euroopa rahvaste kultuuri ja ajaloo alaste teadmiste parandamine ja levitamine, teiseks üleeuroopalise tähtsusega kultuuripärandi säilitamine ja kaitsmine, kolmandaks mitteäriline kultuurivahetus, ning neljandaks kunsti- ja kirjandusloomine, kaasa arvatud audiovisuaalne sektor.

99 Seega leidis komisjon vaidlustatud otsuses õigusega, et „kavandatud õigusakt [...] ei aitaks saavutada ühtegi [ELTL artiklis 167 osundatud liidu kultuuripoliitikaga taotletavat] eesmärki“.

100 Vaidlusalusest ettepanekust, mida on eespool punktides 3 ja 5–8 kirjeldatud, nähtub, et kavandatava akti eesmärk on sisuliselt kehtestada liidu ühtekuuluvuspoliitika raames teatavad tagatised selleks, et vähemusrahvusega piirkondade etnilised, kultuurilised, religioossed või keelelised tunnused säiliksid.

Need tagatised peavad seisnema peamiselt võimaluses pakkuda rahvusvähemusega piirkondadele juurdepääsu liidu ühtekuuluvuspoliitika fondidele, ressurssidele ja programmidele, et ennetada nende piirkondade majandusarengu lõhet või mahajäämust võrreldes ümbritsevate piirkondadega või isegi anda rahvusvähemusega piirkondadele vastavalt piirkonna elanike (rahvahääletusel) väljendatud tahtele autonoomne staatus, olenemata asjaomastele liikmesriikidele omasest poliitilisest, halduslikust ja institutsioonilisest olukorrast.

101 Niisuguse eesmärgi ja sisuga liidu õigusakti vastuvõtmise aluseks ei saa aga olla ELTL artikkel 167. Vähemusrahvusega piirkondade etniliste, kultuuriliste, religioossete või keeleliste tunnuste säilitamine või nende piirkondade autonoomse seisundi tunnustamine liidu ühtekuuluvuspoliitika rakendamisel on eesmärk, mis esiteks läheb märkimisväärselt kaugemale liikmesriikide kultuuri õitsengule kaasaaitamisest – nende rahvuslikku ja regionaalset mitmekesisust respekteerides – või pelgast ühise kultuuripärandi rõhutamisest, ja teiseks ei ole otseselt seotud ELTL artikli 167 lõikes 2 täpselt nimetatud eesmärkidega. Hagiavalduse punktis 5 tunnistavad hagejad ka ise, et vaidlusaluse ettepaneku „eesmärk“ ei ole „kaitsta kultuurilist mitmekesisust“, isegi kui nad möönavad, et kavandataval aktil võib olla selline „mõju“.

102 Vastupidi hagejate väidetule ei võimalda ei ELL artikli 3 lõige 3, ELTL artikli 167 lõige 1 ega põhiõiguste harta artikkel 22 käesoleval juhul teha komisjonil liidu ühtekuuluvuspoliitika raames niisugust ettepanekut liidu õigusakti vastuvõtmiseks, mille eesmärk on kaitsta vähemusrahvuste kultuurilist mitmekesisust, kusjuures see akt ei vasta ühtlasi kavandatud akti eesmärgile ja sisule.

103 Igal juhul on tähtis rõhutada, et kavandatud akti vastuvõtmine, millega kaasneb tingimata vajadus määratleda mõiste „rahvusvähemusega piirkond“ liidu ühtekuuluvuspoliitika rakendamiseks, et vasta ühelegi ELTL artikli 167 lõikes 2 ette nähtud meetmele, millega aidata kaasa liidu kultuuripoliitika eesmärkide saavutamisele, milleks on stimuleerivate meetmete – välja arvatud igasugune liikmesriikide õigusnormide ühtlustamine – ja soovituste vastuvõtmine.

104 Eeltoodud põhjustel tuleb etteheide, mille kohaselt on ELTL artiklit 167 vääralt tõlgendatud, tagasi lükata.

Etteheide, mille kohaselt on ELTL artikli 19 lõiget 1 vääralt tõlgendatud

105 Hagejad, keda toetab Ungari, leiavad, et komisjon tõlgendas vaidlustatud otsuses vääralt ELTL artikli 19 lõiget 1, kui ta leidis, et ükski aluslepingute säte ei saa olla ühegi institutsiooni niisuguse tegevuse õiguslikuks aluseks, mille eesmärk on võidelda diskrimineerimisega rahvusvähemusse kuulumise tõttu.

106 Komisjon, keda toetavad Rumeenia ja Slovaki Vabariik, palub käesoleva etteheite tagasi lükata.

107 Pärast seda, kui komisjon määratles vaidlustatud otsuses kavandatava akti sisu – nagu osundatud eespool punktis 52 –, ning pärast seda, kui ta märkis, et tema hinnang käsitleb „viidatud aluslepingute sätteid ja [...] muud võimalikku õiguslikku alust“, leidis ta järgmist:

„Kokkuvõttes [...] ei ole aluslepingutes õiguslikku alust, mis võimaldaks teha ettepanekut niisuguse sisuga [...] [liidu] õigusaktiks, nagu seda on kavandatud [vaidlusaluses ettepanekus].“

108 Hagejad leiavad siinkohal, et komisjon on ELTL artikli 19 lõiget 1 vääralt tõlgendanud ja et see säte võib olla kavandatud akti õiguslik alus.

109 Käesolevast etteheitest tuleneb küsimus, kas kavandatud akti – arvestades selle eesmärki ja sisu – oleks olnud võimalik võtta vastu ELTL artikli 19 lõike 1 alusel.

110 ELTL artiklis 19 on sätestatud:

„1. Ilma et see piiraks aluslepingute teiste sätete kohaldamist ja talle liidu poolt antud volituste piires võib nõukogu seadusandliku erimenetluse kohaselt ja pärast Euroopa Parlamendilt nõusoleku saamist astuda vajalikke samme, et võidelda diskrimineerimisega soo, rassilise või etnilise päritolu, usutunnistuse või veendumuste, puuete, vanuse või seksuaalse sättumuse alusel.

2. Erandina lõikest 1 võivad Euroopa Parlament ja nõukogu seadusandliku tavamenetluse kohaselt võtta vastu ühenduse edendamismeetmete aluspõhimõtted, mis ei tähenda liikmesriikide õigusnormide ühtlustamist, et toetada liikmesriikide poolt lõikes 1 osutatud eesmärkide saavutamisele kaasaaitamiseks võetavaid meetmeid.“

111 Ilma et see piiraks aluslepingute teiste sätete kohaldamist ja liidu poolt antud volituste piires on ELTL artikli 19 lõikega 1 antud liidu seadusandjale õigus võtta vajalikke meetmeid, et võidelda diskrimineerimisega soo, rassilise või etnilise päritolu, usutunnistuse või veendumuste, puuete, vanuse või seksuaalse sättumuse alusel.

112 Ilma et oleks vaja esitada küsimust, kas mõiste „diskrimineerimine“ kõnealuse sätte tähenduses hõlmab igasugust diskrimineerimist rahvusvähemusse kuulumise alusel või mitte, tuleb käesolevas kohtuasjas meenutada – nagu on eespool punktis 83 kindlaks tehtud –, et vaidlusaluse ettepaneku eesmärk ei ole võidelda diskrimineerimisega, mis mõjutab vähemusrahvusega piirkondades elavaid isikuid või isikute rühmi kuuluvuse tõttu vähemuse hulka, vaid ennetada majandusarengu lõhet või mahajäämust võrreldes ümbritsevate piirkondadega raskuste tõttu, mis neil isikutel on tulenevalt nende eriomastest etnilistest, kultuurilistest, religioossetest või keelelistest tunnustest.

113 Seega, nagu on komisjon õigusega vaidlustatud otsuses leidnud, ei saa ELTL artikli 19 lõige 1 olla niisuguse eesmärgi ja sisuga liidu õigusakti vastuvõtmise nõuetekohaseks õiguslikuks aluseks, mida on kirjeldatud vaidlusaluses ettepanekus.

114 Eeltoodud põhjustel tuleb etteheide, mille kohaselt on ELTL artikli 19 lõiget 1 vääralt tõlgendatud, tagasi lükata.

Etteheited, mille kohaselt on võimu kuritarvitatud ja rikutud hea halduse põhimõtet

115 Hagejad, keda toetab Ungari, leiavad, et komisjon kuritarvitas oma võimu, kui ta keeldus vaidlusalust ettepanekut registreerimast, ja seda mitte põhjusel, mis on vaidlustatud otsuses kirjas kooskõlas määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktiga b ja mille kohaselt jääb see ettepanek ilmselgelt väljapoole komisjoni pädevust, vaid – ja nii nähtub komisjoni käesolevas menetluses esitatud dokumentidest – põhjusel, mida määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b ei ole ette nähtud, ja nimelt, et komisjon ei pidanud kehtivat liidu õigust arvestades asjakohaseks kasutada oma pädevust hagejate soovitud eesmärgil.

116 Lisaks väidavad hagejad, et komisjon rikkus hea halduse põhimõtet sellega, et käesoleval juhul soovis ta vähendada kodanikualgatusi, isegi kui nende puhul on täidetud määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b sätestatud registreerimise tingimused, rakendades ette nägemata vahendeid nagu määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b nimetamata teabe arvesse võtmine.

117 Komisjon, keda toetab Slovaki Vabariik, palub need etteheited tagasi lükata.

118 Esiteks tuleb võimu kuritarvitamise etteheitega seoses meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on võimu kuritarvitamise mõiste liidu õiguses täpselt piiritletud ja sellega on mõeldud olukorda, kus haldusasutus kasutab oma volitusi mõnel muul eesmärgil kui see, milleks need talle on

antud. Otsus on tehtud võimu kuritarvitades vaid siis, kui objektiivsetest, asjakohastest ja piisavatest tõenditest lähtudes on otsus vastu võetud just niisugusel eesmärgil (vt kohtuotsus, 9.9.2008, Bayer CropScience jt *vs.* komisjon, T-75/06, EKL, EU:T:2008:317, punkt 254 ja seal viidatud kohtupraktika).

119 Käesolevas kohtuasjas tuginevad hagejad, selleks et tõendada võimu kuritarvitamist, teatavatele komisjoni esitatud kaitseargumentidele, millest ilmneb, et komisjon ei pidanud kehtivat liidu õigust arvestades asjakohaseks kasutada oma pädevust hagejate soovitud eesmärgil.

120 Siinkohal tuleb tõdeda, et vaidlustatud otsust on põhjendatud piisavalt, leides, et vaidlusalune ettepanek ei vasta määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b ette nähtud registreerimise tingimustele, kuna kõnealune ettepanek jääb ilmselgelt väljapoole komisjoni pädevust esitada aluslepingute rakendamiseks ettepanek liidu õigusakti vastuvõtmiseks. Kostja vastuse punktides 10 ja 11 viitas komisjon sellele põhjendusele ja märkis, et „ta jääb oma seisukoha juurde“ põhjustel, mida ta selgitas seejärel oma vastuses hagiavalduses esitatud argumentidele lähemalt. Komisjon on vasturepliigi punktides 2 ja 97 teatanud, et ta „jääb täielikult kostja vastuses esitatud põhjenduste ja järelduste [...] juurde“ ning et ta „lükka[s] põhjendatult ja õigusega kooskõlas olevalt tagasi [vaidlusaluse ettepaneku] registreerimise taotluse määruse [...] nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punkti b alusel“. Eelnevast järeldub, et komisjon on oma esitatud dokumentides kaitsnud seisukohta, et vaidlustatud otsuse põhjendused on põhjendatud – seda ei ole kahtluse alla seadnud ka käesolevale hagile antud hinnang.

121 Neil asjaoludel ei saa hagejate väljatoodud lauseid – nimelt kostja vastuse punktis 17 esitatut, mille kohaselt „ei või liidu poliitikad muutuda vähemuste vastu suunatud poliitikavahenditeks“, ja kostja vastuse punktis 58 esitatut, mille kohaselt „leiab komisjon, et [...] NUTS-i nomenklatuuri koostamisel võeti liikmesriikide tasandil asjakohaselt arvesse rahvusvähemuste eripärasid“ – käsitada tõenditena, mis näitavad, et vaidlustatud otsuse põhjendused erinesid tegelikult nendest, millele tugineti otsuses formaalselt – nende põhjendatust ei sea kahtluse alla käesoleva hagi hindamine –, ning neid lauseid ei saa käsitada ka tõendavana, et komisjon on kuritarvitanud talle määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b antud võimu.

122 Eelnevast järeldub, et käesolevas kohtuasjas ei ole hagejad esitanud objektiivseid, asjakohaseid ja piisavaid tõendeid, millest lähtudes saaks järeldada, et vaidlustatud otsus on vastu võetud muudel eesmärkidel kui need, milleks see peaks mõeldud olema ehk seetõttu, et määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b ette nähtud registreerimise tingimused ei ole täidetud, kuna kõnealune ettepanek jääb ilmselgelt väljapoole komisjoni pädevust esitada aluslepingute rakendamiseks ettepanek liidu õigusakti vastuvõtmiseks.

123 Seega tuleb etteheide, mille kohaselt on komisjon võimu kuritarvitanud, põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

124 Teiseks tuleb hea halduse põhimõtte rikkumist käsitleva etteheitega seoses rõhutada, et põhiõiguste harta artikli 41 lõike 1 kohaselt on „[i]gaühel [...] õigus sellele, et liidu institutsioonid, organid ja asutused käsitleksid tema küsimusi erapooletult, õiglaselt ning mõistliku aja jooksul“. Lisaks nähtub määruse nr 211/2011 põhjendusest 10, et hea halduse üldpõhimõtte kohaselt peaks komisjon eelkõige registreerima kõik kavandatud kodanikualgatused, mis vastavad selle määruse tingimustele ja seda määruse artikli 4 lõikes 2 ette nähtud tähtaja jooksul, see tähendab kahe kuu jooksul alates II lisas sätestatud teabe saamisest.

125 Nagu ilmneb, hinnates etteheidet, mille kohaselt on komisjon tõlgendanud vääralt aluslepingute sätteid, ei ole vastupidi hagejate väidetule käesoleval juhul määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punktis b ette nähtud registreerimise tingimused täidetud, ja seega keeldus komisjon põhjendatult vaidlusaluse ettepaneku registreerimisest kooskõlas kõnealuse määruse artikli 4 lõikega 3.

126 Järelikult võis komisjon teha vaidlustatud otsuse ilma hea halduse põhimõtet rikkumata.

127 Järelikult tuleb etteheide, mille kohaselt on komisjon seda põhimõtet rikkunud, põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

128 Kuna kõik hagejate etteheited, mis nad esitasid põhjendamaks sisuliselt üht väidet määruse nr 211/2011 artikli 4 lõike 2 punkti b rikkumise kohta, on tagasi lükatud, tuleb tagasi lükata väide tervikuna ja seega jätta hagi tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

129 Vastavalt kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hagejad on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb komisjoni kohtukulud välja mõista hagejatelt, kes ühtlasi kannavad ise oma kohtukulud, ilma et oleks vaja arvesse võtta kahju, mida hagejad põhjustasid kohtumenetluse kaitsele, eelkõige protsessuaalse võrdsuse ja hea õigusemõistmise põhimõtetele (vt selle kohta ja analoogia alusel kohtuotsus, 21.9.2010, Rootsi jt *vs.* API ja komisjon, C-514/07 P, C-528/07 P ja C-532/07 P, EKL, EU:C:2010:541, punktid 85 ja 93), kui nad avaldasid vaidlusaluse ettepaneku veebilehel komisjoni kostja vastuse (eespool punkt 22).

130 Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ise oma kohtukulud. Neid sätteid tuleb kohaldada Ungari, Kreeka Vabariigi, Rumeenia ja Slovaki Vabariigi suhtes.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (esimene koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Jätta Balázs-Árpád Izsáki ja Attila Dabise kohtukulud nende endi kanda ja mõista neilt välja Euroopa Komisjoni kohtukulud.

3. Ungari, Kreeka Vabariik, Rumeenia ja Slovaki Vabariik kannavad ise oma kohtukulud.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 10. mail 2016 Luxembourgis.

Sisukord

Vaidluse taust 2

Menetlus ja poolte nõuded 3

Õiguslik käsitlus 5

Teatud etteheidete vastuvõetavus 5

Sisulised küsimused 6

Etteheide, mille kohaselt on ekslikult võetud arvesse teavet, mida ei ole määruse nr 211/2011 artikli 4 lõigetes 1 ja 2 ette nähtud 6

Sissejuhatavad märkused hagejate esitatud muude etteheidete kohta 9

Etteheited, mille kohaselt on vääralt tõlgendatud ELTL artikli 4 lõike 2 punkti c, ELTL artiklit 174 ja määruse nr 1059/2003 artikli 3 lõiget 5 koostoimes sama määruse põhjendusega 10 9

Etteheide, mille kohaselt on ELTL artiklit 167 vääralt tõlgendatud 14

Etteheide, mille kohaselt on ELTL artikli 19 lõiget 1 vääralt tõlgendatud 16

Etteheited, mille kohaselt on võimu kuritarvitatud ja rikutud hea halduse põhimõtet 17

Kohtukulud 19